

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **T. T. L. B.**, narozena X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem
zastoupena advokátkou Mgr. Gabrielou Hulinovou Pitrovou, MBA
sídlem Voctářova 2497/18, Libeň, Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 12. 6. 2023, č. j. OAM-607/LE-BE01-HA15-2023,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Gabriele Hulinové Pitrové, MBA, advokátce, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobkyně uvádí, že pokud by se měla vrátit do země původu, hrozí jí bezprostřední újma na životě a zdraví, neboť si peníze půjčila od soukromého věřitele, který po jejím návratu bude dluh vymáhat. Ocítla se v obtížné finanční situaci, která vyústila v zástavu rodinného domu. Hledala pak možnosti, jak dluh splatit a předejít negativním následkům. Oslovila proto soukromého věřitele, od něhož si půjčila peníze, aby mohla odcestovat na Ukrajinu, kde chtěla získat finanční prostředky, aby splatila dluh a získala zpět rodinný dům. Na Ukrajině nemohla zůstat kvůli válce. Jelikož má v ČR přátele, rozhodla se odcestovat. Nemá přitom jinou možnost než zůstat v ČR, jelikož nemohla splatit svůj dluh. V zemi původu by jí hrozila vážná újma ze strany soukromého věřitele, který by pohledávky vymáhal i prostřednictvím násilí. Byla by odsouzena k životu „na ulici“, jelikož se nemá kam vrátit. Její dům je v zástavě, rodina jí zemřela v roce 2020 při autonehodě a v zemi původu má pouze tetu, u které žít nemůže. Jiné sociální vazby v zemi původu nemá. V ČR má přátele a partnera, se kterým žije v pronajatém bytě.
3. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný měl zabývat tím, zda jí nemá být udělena doplňková ochrana. U doplňkové ochrany absentují azylově relevantní důvody pronásledování. Z judikatury a rozhodnutí správních orgánů vyplývají případy hrozby vážné újmy ze strany vymahačů dluhů, neboť u nich žadatelé mají neuhrazený dluh. Pokud je výpověď shledána hodnověrnou, nebyla shledána nehodnověrnou a je nutné posoudit, zda žadateli hrozí ze strany státních či nestátních původců vážná újma v podobě zabití, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, popřípadě zda státní orgány země původu jsou schopny a ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před touto vážnou újmou. Žalovaný se však těmito otázkami nezabýval. Újma v důsledku opatření působících psychický nátlak nemusí být obdobně závažná jako újma spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí s nimi být typově srovnatelná. Žalovaný nevedl dokazování dostatečně pečlivě a nechránil práva žalobkyně, neboť si neopatřil potřebné informace pro rozhodnutí o její žádosti a nezohlednil adekvátním způsobem zprávy o situaci v zemi původu žalobkyně.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí. S obsahem žaloby nesouhlasí, neboť nedokládá žalobkyni namítaná porušení zákonných ustanovení. Odkazuje na obsah správního spisu. Při rozhodování vzal v úvahu okolnosti tvrzené žalobkyní a skutečnosti ze zpráv o zemi původu. Motiv podání žádosti byl pouze ekonomický. Žalobkyně neuvedla jakékoliv skutečnosti, na jejichž základě by mohl žalovaný dospět k závěru, že žalobkyně byla pronásledována nebo by jí měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Nezmínila se o žádných azylově relevantních potížích s věřitelem. Jí tvrzené důvody měly ryze ekonomický charakter. Je to přitom právě žalobkyně, která má povinnost tvrzení. Žalobkyní v žalobě uvedená tvrzení jsou zjevně motivována snahou účelově vygradovat azylový příběh s cílem získat pozitivní výsledek. Jedná se o nepřípustné rozšíření žalobních tvrzení, která nebyla součástí předcházejícího řízení, což svědčí o účelovosti podané žádosti a následné žaloby. Neztotožňuje se proto s názorem, že dokazování

neprovedl dostatečně pečlivě. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu v ČR, a nelze ji proto zaměňovat s jinými formami legálního pobytu cizinců na území ČR.

5. Žalobkyně v replice uvedla, že již při pohovoru sdělila, že má v zemi původu dluhy u soukromého věřitele, které vznikly v souvislosti se smrtí jejích rodičů a bratra. V žalobě tyto důvody rozvedla šířeji a doplnila, v čemž není zákonem limitována. Původní tvrzení a důvody nezměnila, ale pouze je rozvedla. Tvrzení tak nejsou účelová. Z běžně dostupných zdrojů je evidentní, že chování vymahačů dluhů v zemi původu je nepředvídatelné a jejich metody jsou nátlakovější a nebezpečnější než v ČR. Jedná se o telefonáty, v nichž dlužníka informují, že pokud nezaplatí, bude celostátně hledaným zločincem pro podvodné trestné činy a přivlastnění si státního majetku. Jsou zasílány podvodné fotografie členů rodiny, kteří mají údajně „poskytovat sexuální služby“, aby zaplatili dluhy dlužníka. Násilné vymáhací taktiky se běžně dostávají v zemi původu na přední stránky novin. Nejsou výjimečné prokázané případy mučení dlužníků, které vyústily následně ve smrt oběti. Je přirozené, že žalobkyně má odůvodněnou obavu o zdraví a život, a nezáleží zásadně na tom, kdo je konkrétně soukromým věřitelem, zda ho žalobkyně dostatečně identifikovala nebo ne, jelikož tato informace by žalované zásadnější informace nepřinesla. Žalobkyně hledá v ČR ochranu před hrozící újmou na zdraví nebo na životě a nezaměňuje ji s jinou formou pobytu na území ČR. Žalovaný nesprávně vyhodnotil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 4. 5. 2023 při pobytové kontrole nepředložila žádný cestovní doklad, vízum, povolení k pobytu ani jiný průkaz totožnosti. Se žalobkyní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, ze dne 5. 5. 2023, č. j. KRPK-37963-33/ČJ-2023-190022, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně byla žalobkyně rozhodnutím téhož orgánu ze dne 5. 5. 2023, č. j. KRPK-37963-32/ČJ-2023-190022, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěna za účelem správního vyhoštění. Následně byla žalobkyně umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 5. 2023, č. j. OAM-607/LE-BE01-BE02-PS-2023, byla žalobkyně zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. Součástí správního spisu je dále písemná informace Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, č. j. KRPK-37963-39/ČJ-2023-190022, o právu požádat o mezinárodní ochranu adresovaná žalobkyni.
8. V zařízení pro zajištění cizinců žalobkyně podala dne 9. 5. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 12. 5. 2023 žalobkyně poskytla údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Mimo jiné uvedla, že opustila zemi původu za účelem zaměstnání; vycestovala letecky v říjnu 2019 na Ukrajinu; na Ukrajině pracovala v továrně; v březnu 2022 kvůli válce utekla ještě s dalšími lidmi; cestovali asi měsíc, poté se dostala do jiné země, kde pracovala jako dělnice v lese asi 20 až 30 dnů; protože pracovala jen za ubytování a stravu, z práce odešla a dále se toulala v této zemi; poté ji a skupinu dalších lidí odvezl řidič kamionu do ČR; pracovala na „tržnici X“, odkud asi po týdnu odešla; poté jí další lidi zprostředkovali

práci v ČR. Uvedla též, že o mezinárodní ochranu žádá, protože chce žít a pracovat v ČR, aby uhradila dluh, přičemž to jsou všechny její důvody žádosti o mezinárodní ochranu.

9. V pohovoru dne 17. 5. 2023 dále mimo jiné doplnila, že jí agentura v zemi původu zařídila vízum za účelem zaměstnání na Ukrajině, cestovní doklad si zařídila sama. Z Ukrajiny utekla před válkou. Do ČR odcestovala, protože zde má kamarádky. V ČR chtěla dělat cokoliv, aby si vydělala peníze. O „azyl“ žádá proto, aby vyřešila svůj nelegální pobyt, protože tak bude mít legální pobyt a bude se moci pohybovat po ČR. Bude moci pracovat a vydělat si peníze, aby mohla uhradit svůj dluh. Má dluh u banky a soukromých věřitelů. Její bratr zkrachoval, proto si rodiče půjčili peníze u banky, aby uhradili dluh za bratra (v přepočtu cca 2 mil. Kč), přičemž zastavili svůj dům. Žalobkyně si půjčila v přepočtu cca 400 tis. Kč u soukromého věřitele. Rodiče a bratr zemřeli při autonehodě. Žalobkyně chce dluh uhradit, aby mohla získat zpět jejich dům. V roce 2020 poslala v přepočtu cca 200 tis. Kč rodičům, kteří peníze poslali do banky. S přítelem se seznámili v srpnu 2022, bydlí spolu poslední 2 měsíce. V případě návratu do země původu nebude mít peníze, aby uhradila dluh. Její jediné přání je, aby v ČR dostala azyl, aby zde mohla pracovat a uhradit svůj dluh v zemi původu. Kontrolní přečtení protokolu nepožadovala, přičemž se vzdala práva seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.
10. Součástí správního spisu je dále i zpráva o situaci v zemi původu žalobkyně – „*Vietnam Informace OAMP, 14. června 2022*“ týkající se politické a bezpečnostní situace (vybraných otázek z oblasti občanských svobod a lidských práv).
11. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou ekonomické důvody, neboť chce v ČR zůstat a pracovat, aby mohla uhradit dluh, který má v zemi původu. Žalobkyně uvedla, že ze země původu vycestovala za prací a o mezinárodní ochranu požádala, neboť chce v ČR zůstat a pracovat, aby mohla uhradit dluh. Jiné důvody odchodu ze země původu a následného podání žádosti nesdělila, přičemž neuvedla, žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyní uváděné důvody nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobkyně jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody. Žalobkyně napadené rozhodnutí převzala dne 16. 6. 2023.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. Úvodem soud předesílá, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí mimo jiné podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za

nezákonné nebo nicotné. Míra precizace žalobních bodů přitom předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane (srov. § 75 odst. 2 větu první s. ř. s.). Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není namístě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.

14. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
15. Předně soud uvádí, že pokud byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná, zkoumá správní soud primárně to, zda byly dány zákonné podmínky pro takový způsob rozhodnutí.
16. V tomto ohledu napadené rozhodnutí s ohledem na jeho rozhodovací důvody ob stojí, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně na jedné straně uváděla pouze ekonomické důvody opuštění země původu a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na straně druhé pak neuvedla jakoukoliv skutečnost svědčící o tom, že by jí v případě návratu do země původu hrozilo pronásledování nebo vážná újma. Je totiž třeba dát za pravdu žalovanému, že o jakékoliv obavě ze strany věřitelů se v průběhu předcházejícího řízení nezmínila. S ohledem na tato tvrzení soud nepřisvědčil žalobkyni, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Potud je třeba považovat napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zákonné.
17. Soud však nesouhlasí se žalovaným v tom smyslu, že námitky žalobkyně stran nebezpečí ze strany věřitelů jsou opožděné, a tedy nepřipustné, a soud se jimi proto nemá zabývat.
18. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Podle rozsudku Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2018, *Ahmedbekova*, C-652/16, je soud rozhodující o opravném prostředku v zásadě povinen posoudit důvody poskytnutí mezinárodní ochrany nebo skutkové okolnosti, které se sice týkají událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím uvedeného zamítavého rozhodnutí, ba dokonce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak uplatněny byly poprvé v řízení o opravném prostředku. Musí ale dát možnost posoudit tyto nové důvody či skutečnosti i rozhodujícímu orgánu. Nové důvody nebo skutečnosti **nemusí posoudit, pouze pokud byly uplatněny v pozdní fázi řízení**, nebyly dostatečně konkrétní, nebo okolnosti nejsou významné nebo dostatečně odlišné od okolností, k nimž již rozhodující orgán mohl přihlédnout. V projednávané věci proto soud podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice musel posoudit důvody poskytnutí mezinárodní ochrany nebo relevantní skutkové okolnosti (hrozba ze strany soukromých věřitelů), které nastaly před vydáním napadeného rozhodnutí, jestliže je žalobkyně uvedla až v žalobě, neboť v takovém případě nebyly uplatněny *v pozdní fázi řízení* (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 48 Az 18/2021-41). Tyto v žalobě uplatněné námitky pak žalobkyně mohla dále rozvést ve své replice.
19. Žalobkyně však ani s touto námitkou nebyla úspěšná.

20. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
21. V projednávané věci soud neshledal, že by zde byly pro tvrzené obavy žalobkyně ze soukromých věřitelů důvody pro udělení doplňkové ochrany, a to především proto, že hlavním tvrzeným důvodem udělení mezinárodní ochrany je strach z újmy ze strany soukromých osob, kterým dluží peníze. K tomuto soud odkazuje na citovaný § 2 odst. 6 zákona o azylu, který definuje, kdo může být původcem hrozící vážné újmy. Dané ustanovení zákona sice připouští možnost pronásledování ze strany soukromé osoby, uvádí však, za jakých podmínek je takové pronásledování ze strany soukromé osoby možno považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem je především, že stát nebo jiná organizace ovládající stát, není schopna zajistit ochranu před pronásledováním nebo hrozící vážnou újmu. Žalobkyně sice tvrdí existenci nelegálních praktik ze strany věřitelů, avšak neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že státní orgány země jejího původu nejsou schopny nebo ochotny poskytnout jí účinnou ochranu v případě existence hrozby ze strany věřitelů. Navíc i tato obava je v případě žalobkyně pouze spekulativní, jelikož z její výpovědi nevyplývá, že by kdy ona sama, či její příbuzní v zemi původu, byli ze strany věřitelů vůbec kontaktováni, natož aby jim bylo například vyhrožováno.
22. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) totiž vyplývá, že *„potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním“* (rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53).
23. Soud v této souvislosti poukazuje na další rozhodnutí NSS k otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, dospěl NSS k závěru, formulovaném v právní větě, že *„[s]kutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V právní větě k rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, pak NSS uvedl, že *„[o]becné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“* V právní větě k rozsudku ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55, NSS uvedl, že *„[d]ůvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“*

24. Citované závěry jsou podle zdejšího soudu obdobně aplikovatelné i ve vztahu k původcům vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto dopadají i na projednávanou věc. Žalobkyně uváděné skutečnosti týkající se existence jejích dluhů a obavy z věřitelů nelze podřadit pod žádný ze zákonných důvodů poskytnutí doplňkové ochrany. Jestliže žalobkyně ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítala nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné.
1. Nemožnost domoci se ochrany u státních orgánů v zemi původu by mohla založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, pokud by tyto státní orgány namítané ohrožení „*podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod*“ (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47). V rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, NSS uvedl, že „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Z usnesení NSS ze dne 19. 2. 2020, č. j. 6 Azs 262/2019-35, pak plyne, že „*[p]okud se stěžovatel ani nepokusil využít prostředky ochrany v zemi původu, nelze mu udělit mezinárodní ochranu jen na základě obecného tvrzení o jejich nefunkčnosti*“. Z vyjádření žalobkyně, a to jak v průběhu řízení před žalovaným, tak i v řízení soudním, nevyplývá, že by se žalobkyně účinné ochrany v zemi původu domáhala. Námitka není důvodná.
2. K velmi obecné námitce žalobkyně, že na území ČR má přátele a partnera soud pro úplnost uvádí, že s ohledem na datum podání žádosti a zahájení řízení je v projednávané věci relevantní § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, podle kterého se za vážnou újmu považuje také situace, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR (srov. přechodná ustanovení v čl. II zákona č. 173/2023 Sb.). Z tvrzení žalobkyně v průběhu předcházejícího řízení ani ze žaloby samotné však neplyne, že by návratem žalobkyně do země původu mohlo být porušeno její právo na soukromý či rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Z Úmluvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: *Leander proti Švédsku*, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Základem pro posuzování zásahu do práva podle čl. 8 Úmluvy musí být dostatečná tvrzení, která prokazují, že v případě návratu do země původu bude soukromý či rodinný život, respektive jeho přenos ze země, kde cizinec žádá o mezinárodní ochranu, znemožněn (srov. usnesení NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010-62). Obecná tvrzení žalobkyně o jejím soukromém a rodinném životě (existence přátel a partnera) však nelze podle soudu považovat za hájitelná a podložená tvrzení o zásahu do jejího soukromého či rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, tj. ani o hrozbě vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

3. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
4. Soud pro nadbytečnost neprovedl dokazování žalobkyní odkazovanými články, neboť jejich provedení by nemohlo ničeho na výše uvedených závěrech soudu změnit.
5. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou činnost, pod kterou spadá rovněž obrana svých rozhodnutí v soudním řízení.
6. Zástupkyně žalobkyně byla ustanovena na základě usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2023, č. j. 48 Az 3/2023-25. Podle § 35 odst. 10 první věty s. ř. s. hotové výdaje ustanoveného zástupce a jeho odměnu za zastupování platí stát. Zástupkyni žalobkyně soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, tj. repliku podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal. První porada se žalobkyní jako klientkou neproběhla, což je s ohledem na fakt, že se žalobkyně v té době nacházela v zařízení pro zajištění cizinců v dojezdové vzdálenosti od sídla zástupkyně, poněkud zarážející. V zařízení pro zajištění cizinců má navíc žalobkyně omezené možnosti v kontaktu s vnějším světem. V pouhém doručení rozhodnutí soudu o ustanovení zástupce advokátce nebo v dopisu žalobkyni, který ji zástupkyně měla zaslat dne 4. 8. 2023, převzetí a příprava zastoupení spočívat nemůže. Nedošlo ani k nahlédnutí do spisu, čímž mohla být v případě nedostupnosti žalobkyně nahrazena neuskutečněná první porada s klientem (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 279/2020-49, a tam citovaná rozhodnutí). Podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu činí odměna za jeden úkon právní služby 3 100 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč. Společnost LAWGIC, advokátní kancelář, s.r.o., IČO: 14031574, jejímž prostřednictvím zástupkyně žalobkyně vykonává advokacii, je plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto je součástí odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů též náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši tj. 21 % z částky 3 400 Kč (714 Kč). Celkem tedy zástupkyni žalobkyně náleží 4 114 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobkyně vyplacena ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. srpna 2023

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce